

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/230/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216205368
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6216205368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci žalobkyne: H. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XX, zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom Komenského 3, Veľký Krtíš, proti žalovanému: Q. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XX, o určenie že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/159/2016-50 zo dňa 28. 04. 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/159/2016 - 50 zo dňa 28. 04. 2017 **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že nehnuteľnosti v k. ú. V. vedené Okresným úradom, odborom katastrálnym vo B. S. na LV č. XXX ako rodinný dom sup. č. XX na CKN parc. č. XXX/X v celosti sú súčasťou dedičstva po poručiťke alebohej H. Y., rod. S., zamietol. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že na Okresnom súde Veľký Krtíš sa viedlo dedičské konanie pod sp. zn. 2D/607/2004, po poručiťke H. Y., nar. XX. XX. XXXX, ktorá zomrela dňa XX. XX. XXXX. Zo zápisnice o predbežnom vyšetrení zo dňa 25. 08. 2004 súd zistil, že táto bola spisovaná s V. J., starostom obce V., ktorý do zápisnice uviedol, že poručiťka nehnuteľnosti nevlastnila, bývala v podnájme. Uznesením zo dňa 01. 10. 2004 č. k. 2D/607/2004-11 súd konanie zastavil, pričom z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že poručiťka nezanechala žiadny majetok, bývala v podnájme. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť čo do základu dňom 06. 10. 2004. Žalobkyňa v konaní predložila výpis listu vlastníctva č. XXX pre obec a k. ú. V., z ktorého vyplýva, zápis nehnuteľnosti a to rodinného domu, súpisné číslo XX, stojaci na parcele číslo XXX/X, v ktorom ako vlastník je vedený žalovaný. Titulom nadobudnutia je rozhodnutie o určení súpisného čísla č. j. XXX/XXXX. Z rozhodnutia o určení súpisného čísla k stavbe zo dňa 02. 07. 2007 č. j. XXX/XXXX vyplýva, že bolo určené pre stavbu postavenú v Obci V. súpisné číslo XX, stavba - rodinný dom nachádzajúci sa v katastrálnom území V. na parcele číslo XXX/X, vlastník stavby Q. Y., rodinný dom postavený pred rokom 1976. Rozhodnutie bolo vydané na základe žiadosti žalovaného. Obecný úrad V. listom zo dňa 27. 06. 2016 na žiadosť žalobkyne oznámil, že Obecný úrad V. nemal stavebný úrad a ako obec ho má od roku 2005 s tým, že v tej dobe pracovala ako U. V. I. U., s ktorou pre neplnenie povinností bol skončený pracovný pomer. Spred obdobia od roku 2013 sa v archívácii obecného úradu nenachádzala žiadna archívacia, za ktorú bola I. U. zodpovedná. Obecný úrad V. súdu oznámil, že za obdobie bývalého starostu V. J. W., tabuľky so súpisnými číslami neboli menené a to už asi po dobu 30 rokov. Starosta obce nevie z akého hľadiska bývalý starosta V. J. W. vydal rozhodnutie zo dňa 02. 07. 2007 č. j. XXX/XXXX. Žalobkyňa v konaní vypovedala, že od nebohej matky má vedomosť, že vlastníkom rodinného domu bol X. O., ktorý im dovolil, aby v dome bývali. Matka sa vyjadrila tak, že

ona tento dom od neho kúpila za 10 000,- Sk. Pamätá si, že X. O., na nejaký papier napísal súhlas, že môžu byť na tejto adrese prihlásení k trvalému pobytu. Potvrdila, že X. O. asi taktiež predmetné nehnuteľnosti nemal vlastnícky vysporiadané po svojich rodičoch. O tejto skutočnosti dobre vedel aj vtedajší starosta obce V. J. W.. Žalovaný v konaní vypovedal, že do rodinného domu sa so žalobkyňou a ich matkou presťahovali asi v rokoch 1994 alebo 1995. Má vedomosť o tom, že X. O. sa vyjadroval tak, že on je vlastníkom domu, pričom pripustil, že tento nemal vysporiadané vlastnícke vzťahy k domu. Spochybnil, že by matka zaplatila X. O. sumu 10 000,- Sk, keďže poberala len vdovský dôchodok a z tohto by nebola schopná takúto sumu zaplatiť. Potvrdil, že X. O. dal súhlas k tomu, aby v tomto dome bývali. Vo vzťahu k vydaniu rozhodnutia o určení súpisného čísla, bolo to za takých okolností, že on riešil záležitosti v súvislosti s elektrinou s tým, že aby si mohol dať zapojiť elektrinu, potreboval nejaký doklad o vlastníctve, preto išiel za starostom a tento mu vydal rozhodnutie o určení súpisného čísla. Na rodinnom dome bolo stále súpisné číslo XX, a to aj pred obdobím, kedy bolo vydané rozhodnutie o určení súpisného čísla. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 132 ods. 1, § 133 ods. 2 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom prednostne posudzoval existenciu naliehavého právneho záujmu podľa § 137c Civilného sporového poriadku. Súd dospel k názoru, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem vo veci, nakoľko v prípade, že by sa potvrdili ňou tvrdené skutočnosti a súd by jej žalobe vyhovel, došlo by k opätovnému prejednaniu dedičstva po nebohej matke strán sporu a žalobkyňa by sa stala podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti. Súd však dospel k názoru, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej nebohá matka predmetnú nehnuteľnosť od rodiny O. kúpila, v tomto smere nepredložila žiaden listinný doklad. Jednalo sa len o tvrdenie žalobkyne, že mala vedomosť od svojej nebohej matky, že táto predmetnú nehnuteľnosť kúpila od X. O. za sumu 10 000,- Sk, ktorú skutočnosť žalovaný poprel s tým, že matka by mohla zaplatiť najviac sumu 3 000,- Sk s prihliadnutím na výšku jej vdovského dôchodku. Súd ďalej pri rozhodovaní zobral zreteľ na tú skutočnosť, že obidve strany sporu potvrdili, že ani X. O. nemal vlastnícky vysporiadaný vzťah k predmetnej nehnuteľnosti. Ďalej poukázal na pripojený dedičský spis Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 2D/607/2004, z ktorého vyplýva, že predmetnú nehnuteľnosť mala nebohá H. Y. len v prenájme. Pokiaľ bolo vydané rozhodnutie o určení súpisného čísla, nebolo preukázané na základe čoho bolo takéto rozhodnutie vydané, pričom na žiadosť súdu Obec V. žiadne listinné doklady, ktoré predchádzali vydaniu tohto rozhodnutia nepredložila. Svedok V. J. vypovedal, že k vydaniu súpisného čísla neboli potrebné žiadne doklady a potvrdil, že na predmetnom rodinnom dome bolo také isté súpisné číslo aj pred vydaním takéhoto rozhodnutia, z čoho je zrejmé, že takéto rozhodnutie vôbec vydané byť nemalo. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej matka nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním, nebolo preukázané, že došlo k splneniu vydržacej doby 10 rokov, nakoľko strany sporu nevedeli presne označiť odkedy ich nebohá matka bývala v Obci V. a v tomto smere nepredložili žiadny listinný dôkaz. Žalobkyňa vypovedala, že v rodinnom dome začali bývať asi v roku 1996 alebo 1997. Žalovaný vypovedal, že to bolo niekedy v roku 1994 alebo 1995. Súd dospel k záveru, že v predmetom spore chýba aj dobromyseľnosť na strane právnej predchodkyne strán sporu, nakoľko táto si musela byť vedomá toho, že X. O. nemohol platne previesť túto nehnuteľnosť, keďže sám nemal vysporiadané vlastnícke vzťahy, čo potvrdili aj strany sporu a aj z citovaného dedičského spisu vyplýva, nehnuteľnosť mala matka len v prenájme, pričom ani jedna zo strán sporu tieto skutočnosti v tomto konaní nenamietala. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by predmetné nehnuteľnosti patrili do dedičstva po jej matke, nebohej H. Y. a preto žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, výslovne si náhradu trov konania neuplatnil, preto súd rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa a to v celom rozsahu. V odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z vykonaného dokazovania (predovšetkým výsluchov žalobkyne a žalobcu) je nesporné, že právna predchodkyňa žalobkyne H. Y. nadobudla nehnuteľnosť kúpou od X. O., niekedy v roku 1996, odkedy nehnuteľnosť so svojou rodinou užívala v dobrej viere, že jej táto nehnuteľnosť patrí, až do jej smrti. Z výsluchu bývalého starostu obce V. J. vyplýva, že mal vedomosť, že medzi X. O. a H. Y. prebiehali rokovania o kúpe nehnuteľnosti, preto je nesporné, že ku kúpe nehnuteľnosti naozaj došlo. Pokiaľ súd vytýkal, že žalobkyňa nepredložila kúpnu zmluvu na nehnuteľnosť, poukazuje na to, že žalobkyňa nebola účastníčkou tejto zmluvy a preto jej vyhotovenie nemá k dispozícii. Nakoľko táto nehnuteľnosť nebola zapísaná v katastri nehnuteľností, nenachádza sa zmluva v dokumentácii Okresného úradu - odboru katastrálneho Veľký Krtíš. Nie je preto zo strany súdu spravodlivé požadovať predloženie tohto dokumentu, a to aj vzhľadom k tej skutočnosti, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že k uzavretiu kúpnej zmluvy naozaj v minulosti došlo. Súd postupoval v rozpore s ust.

§ 186 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada. Súd tiež nepostupoval v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Jedná sa o porušenú zásadu kontradiktórnosti, ale aj rovnosti účastníkov konania. Nesprávnym procesným postupom bolo zo strany prvostupňového súdu vážne zasiahnuté do práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces a tiež do jej práva vlastníť majetok. Z výsluchu bývalého starostu vyplýva, že pri pridelení súpisných čísel nepostupoval s odbornou starostlivosťou, čo využil žalovaný, ktorý v žiadosti o udelenie súpisného čísla uviedol, že je jediným vlastníkom nehnuteľnosti, pričom je zrejme, že pridelenie súpisného čísla požadoval z dôvodu, že potreboval mať vo vlastníctve nehnuteľnosť, aby si mohol vziať úver od nebankovej spoločnosti, ktorá požadovala nehnuteľnosť ako zálohu. Zo strany žalovaného teda došlo k zjavnému zneužitiu práva, ktorému nemožno priznať súdnu ochranu. Žalovaný sa svojim nezodpovedným hospodárením dostal do finančných problémov a na predmetnom rodinnom dome viazne viacero exekučných záložných práv. Žalobkyňa investovala do nehnuteľnosti nemalé finančné prostriedky na jej rekonštrukciu a kvôli protiprávnemu konaniu žalovaného a bývalého starostu obce je predpoklad, že príde aj o tento majetok. Súd svojim nezákonným procesným postupom spor účastníkov konania nevyriešil, ale naopak, vyvolal ďalší spor o skutočnostiach, ktoré sú medzi účastníkmi konania nesporné. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe žalobkyne vyhovel, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa, žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

5. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobkyne, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobkyne a odvolacie dôvody žalobkyne uvedené v jej odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie žalobkyne dôvodné nie je. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobkyne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd k dôvodom odvolania uvádza, že práve s prihliadnutím na vykonané dokazovanie nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovanej v odvolaní, že je nesporné, že právna predchodkyňa strán sporu H. Y. nadobudla nehnuteľnosti kúpou od X. O., keďže ako žalobkyňa, tak aj žalovaný, uviedli vo svojich výpovediach, že si pamätajú, že X. O. tiež nemal asi vlastníctvo vysporiadané po svojich rodičoch. V konaní vôbec nebolo preukázané, kedy malo dôjsť k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi X. O. a matkou strán sporu, pričom v tomto smere odvolací súd poukazuje aj na výpoveď bývalého starostu Obce V., ktorý v konaní vypovedal ako svedok, z ktorého výpovede tiež vyplýva, že on osobne na základe žiadosti matky strán sporu išiel za pani O., W., matkou V. a X. O. (synov p. O., W.) ohľadom

predaja rodinného domu rodine Y., ktorá túto záležitosť s ním nechcela riešiť. Teda, odvolací súd navyše zdôrazňuje, že v konaní vôbec nebolo preukázané, že by matka strán sporu nehnuteľnosť kúpila od vlastníka, čo správne ustálil aj súd prvej inštancie. Nie je vôbec zrejmé, že pokiaľ by aj matka strán sporu vo veci kúpy jednala s X. O., či tento bol vlastníkom nehnuteľností, keďže je zrejmé, že bývalý starosta Obce V. jednal s jeho matkou ohľadom predaja rodinného domu právnej predchodkyňi žalobkyne a žalovaného. Žalobkyňa v konaní vypovedala, že v nehnuteľnosti začali spolu s matkou a jej bratom bývať niekedy v roku 1996 alebo 1997, žalovaný vypovedal, že to bolo niekedy v roku 1994 alebo 1995, pričom však vôbec nie je zrejmé, v ktorom období mala matka strán sporu kúpou nadobudnúť nehnuteľnosť a v ktorom období, teda, s X. O. ohľadom kúpy mala jednať, pričom práve s ohľadom aj na výpoveď svedka, bývalého starostu Obce V., je zrejmé, že v čase, keď on na žiadosť matky strán sporu jednal vo veci predaja rodinného domu, matka X. O., s ktorým podľa tvrdenia žalobkyne matka uzatvárala kúpnu zmluvu, žila. Odvolací súd však predovšetkým zdôrazňuje, že z výpovede samotnej žalobkyne vyplýva, že v rodinnom dome začala ich matka spolu s ňou a žalovaným bývať v roku 1996 alebo 1997, pričom aj v odvolaní uvádza, že matka strán sporu mala nadobudnúť nehnuteľnosť kúpou od X. O. niekedy v roku 1996. Správne preto súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na tú skutočnosť, že v predmetnej veci nebola splnená podmienka na nadobudnutie vlastníctva matkou strán sporu vydržaním, keďže vydržacia lehota by, a to s prihliadnutím na výpoveď samotnej žalobkyne, uplynula až po smrti matky žalobkyne a žalovaného. Teda, je nepochybné, že žalobkyňa podala žalobu nedôvodne, keďže prípadné nadobudnutie vlastníctva právnu predchodkyňou žalobkyne by vzhľadom na neexistenciu riadnej kúpnej zmluvy bolo možné posudzovať len z hľadiska vydržania vlastníckeho práva, ktoré právna predchodkyňa žalobkyne a žalovaného za žiadnych okolností práve s prihliadnutím na neuplynutie 10-ročnej lehoty potrebnej pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti počas svojho života nemohla nadobudnúť. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu zásady kontradiktórnosti, ale aj rovnosti účastníkov konania, uvedenému v odvolaní žalobkyne, odvolací súd uvádza, že z odvolania žiadnym spôsobom nie je zrejmé, akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov konania, pričom odvolací súd dôsledným preskúmaním veci nezistil, že by súd prvej inštancie v konaní o žalobe žalobkyne porušil zásadu kontradiktórnosti a rovnosti účastníkov konania. Odvolací súd poukazuje na to, že tvrdenia žalovanej v podanom odvolaní sú odlišné od tvrdení a výpovede žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie. Nemožno prisvedčiť, že by súd prvej inštancie postupoval procesne nezákonným spôsobom. Z obsahu spisu je nesporne preukázané, že súd v konaní postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, vykonal dokazovanie v rozsahu navrhnutom stranami sporu, vyzval strany sporu na vyjadrenie v zmysle § 182 CSP, vyhlásil dokazovanie za skončené a následne na pojednávaní dňa 28. 04. 2017 vyhlásil rozsudok vo veci samej. S prihliadnutím už na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, hoci žalovaný bol úspešnou stranou sporu a vznikol by mu nárok na náhradu trov konania s prihliadnutím na vyjadrenie žalovaného, že si neuplatňuje trovy konania, súd správne rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyňi nepriznal.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol síce v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by mu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však odvolací súd mal za preukázané, že žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, nevznikol žalovanému ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolať fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolať právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolať domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).